СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 15. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 24-го СІЧНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JANUARY 24, 1987 No. 15. VOL. XCIV.

ВІДБУВСЯ ЛІТЕРАТУРНО – НАУКОВИЙ СИМПОЗІЮМ НТШ У КАНАДІ

Торонто, (НТШК). — Тут в осідку НТШ Канади, у неділю, 14-го грудня 1986 року, відбувся літературно науковий симпозіюм, присвячений 800-річчю „Слова о полку Ігореві", лицарського епосу, перлини староукраїнської літератури.

Симпозіюм відкрив імпрезовий референт і організатор наукових конференцій НТШ у Канаді мґр Василь Верига, привітавши численну авдиторію слухачів від імени голови НТШК д-ра Богдана Стебельського. Прочитав програму вечора і покликав другого голову Управи, проф. д-ра Володимира Мацькова, перевести програму симпозіюму, що складалася з п'яти доповідей і тривала чотири години з одною перервою поміж доповідями.

На вступі д-р Мацьків змалював коротко історичне тло, на базі якого постав незрівняної краси і поетичної самобутности український епос. Схарактеризував основні риси твору, що віддзеркалюють українську духовість, не лише дійових осіб епосу, але й мислення автора, його мови, незалежно від факту, що його знайдено на півночі, там переписано та опубліковано.

Першу доповідь п.н. „Слово о полку Ігореві і билинний епос" читала д-р Олександра Копач. Авторка проаналізувала спільний історичний шлях „Слова" і билин, їх історичну генезу, їх розвиток, побутування та збереження на певних теренах і розшуки та публікації у XIX столітті. Переведені паралелі між „Словом" і билинним епосом „ героїчного циклю" вказують на їхні спільні елементи: географічні (територія Руси – України з Києвом у центрі), історичні (події та персонажі), тематично — ідейна основа (добро української держави — „Руської землі" — в назві того часу), лексика і поетичні засоби. Автори — професійні співці з лицарської, дружинної верстви. Билинний епос — оригінальні твори, „Слово" — їхнє продовження і завершення поетичного стилю, досягнення українського духа княжої доби.

Наступну доповідь про видання і публікації на тему „Слова о полку Ігореві" дала мґр Любомира Пендзей. Її виклад був ілюстрований виставкою різних видань „Слова" за першу половину цього століття, видань університетських бібліотек і приватних колекцій. „Слово" показується найпопулярнішим епосом з усіх европейських не лише виданнями ориґіналу та різноманітних перекладів, але й дослідними працями, що їх перевели та переводять учені літературознавці усього світу. Доповідач зокрема довше спинився на українських виданнях „Слова", а в часі перерви дала можливість присутнім безпосередньо познайомитися з книжками і отримати пояснення щодо окремих перекладачів твору чи ілюстраторів видань. Після викладу мґр Л. Пендзей та її фахових пояснень почалася друга частина симпозіюму, в якій взяли участь троє наступних доповідачів.

Мґр Аріядна Стебельська дала доповідь на тему „Подібності та відмінності змісту і форми двох епосів — 'Пісня про Роляндa' і 'Слово про Ігорів похід'".

Близькість часу постання двох епосів: староукраїнського та старофранцузького спонукала численних дослідників наводити аналогії між обома епосами та знаходити подібності між ними. Проте, помимо часової близькости постання і близькости сюжетної обох дружинних епосів, у яких ключевою подією є не перемога, а поразка на полі битви, і існують основні різниці. В „Слові" описані події є історичні і відбуваються в час дуже близький до часу постання поетичного їх оспівання, і є правдоподібність, що автор був учасником тих подій. Французький епос, який має пов'язання із історичною подією, занотованою в хроніках, трактує її цілком свобідно, наводячи багато змін і додатків, а остання редакція цього твору, що вважається найбільш авторитетною, т.зв. Оксфордський відпис, датується приблизно 1170 роком, а базується на події з 778 року, тобто майже 400 літ пізніше. Загально „лицарський дух" панує в обох творах, як теж ідея лицарської слави і чести. Але ідея оборони рідної землі і її людности від наїзника „поганина" існує лиш в українському творі, натомість старофранцузький епос має підкреслену вірність васаля суверенові та основну ціль: ширення християнства.

Найбільша різниця творів у їх формі. В „Пісні" існує великий реалізм, доходячий до натуралізму у описі зовнішньости постатей, їх одягу, їх дій. Образовости майже нема, але є велика симетричність у розповіді і ритмічна упорядкованість в строфах, що мають нерівну кількість рядків, але рядки мають однакову кількість складів, із асонансом на кінці рядка. „Слово" має дуже різно-

(Закінчення на стор. 3)

СВІДКАМ У СПРАВІ І. ДЕМ'ЯНЮКА НЕ ВИДАЮТЬ ВІЗ

Ню Йорк. — В американських газетах появилися повідомлення, що три поляки — свідки у справі Івана Дем'янюка — не зможуть приїхати в Ізраїль, щоб дати зізнання в суді, бо уряд Польщі не видає їм визні візи.

Як відомо, 67-річний Іван Дем'янюк був депортований у лютому минулого року із З'єднаних Стейтів в Ізраїль. Його обвинувачують в тому, що в роки Другої світової війни він служив у концтаборі Треблінка сторожем, якого прозвали „Іваном Ґрозним". І.Дем'янюк категорично заперечує, що служив у Треблінці, і твердить, що його приймають за когось іншого.

Газета „Лос Анджелес Таймс" надрукувала в неділю, 18-го січня, статтю, в якій наводить думки трьох поляків, яким не видали віз. Всі троє були в'язнями Треблінки. Вони твердять, що на фотографії нібито І. Дем'янюка з воєнних років, яку їм показали, зображена людина, абсолютно не подібна на сторожа, прозваного „Іваном Ґрозним".

Адвокати Дем'янюка вважають, що вся історія про Дем'янюка-„Івана Ґрозного" була зфабрикована Совєтським Союзом, щоб вбити клин між американцями українського походження з однієї сторони, і рештою американців з другої. Фотографію Дем'юнюка воєнних років прислали в З'єднані Стейти зі Совєтського Союзу. Ця фотографія була прикріплена до копії нібито виданої йому німцями виказки. Щойно під кінець минулого року уряд СССР переслав ориґінальну виказку до Ізраїля.

Газета „Ню Йорк Пост" повідомила у понеділок, 19-го січня, що спочатку польські власті обіцяли видати трьом свідкам візи, а потім відмовилися, не пояснюючи причини. Газета також пише, що на представленій Совєтським Союзом фотокопії німецької виказки, виданій нібито Дем'янюкові, подано його зріст — на 4 інчі (10 сантиметрів) нижче, ніж він є насправді.

Серед прихильників версії, що дані про Дем'янюка зфальсифіковані Совєтським Союзом, є директор зв'язків Білого Дому Патрик Бюкенен, який написав у минулому році на цю тему кілька статтей в пресі.

Совєтський вчений виступив перед сенатською комісією

Вашінгтон. — Один з відомих совєтських вчених, заступник голови Академії Наук СССР д-р Євгеній П. Веліхов, виступив у вівторок, 20-го січня ц.р., перед сенатською Комісією у справах праці і людських ресурсів з виясненням катастрофи на чорнобильській нуклеарній станції та її наслідків під теперішню пору.

Як відомо, катастрофа трапилася в квітні 1986 року, але її трагічні наслідки відчуває населення не тільки України, але також цілого СССР, скандинавських країн й багатьох інших країн Европи. Не зважаючи на трагічні наслідки, Веліхов заповів, що Совєтський Союз вп'ятеро збільшить нуклеарну продукцію до 2000 року.

Совєтський вчений заявив членам комісії, що десятки тисяч робітників працювали і працюють над відчищенням 60,000 будинків у 500 містечка і селах, збудували непротікальний мур під землею на 50 футів, щоб зупинити витікання затроєної води і зібрали затроєну нуклеарною радіо активністю землю у промірі кільканадцятьох квадратових миль довкола четвертого реактора. Він підкреслив, що більшість робіт проводилось під накриттям пластикою, щоб радіоактивний пил не піднімався вгору. Є. Веліхов, який, до речі, очолює спеціяльну комісію для відчищення Чорнобиля й околиць, назначену після катастрофи Центральним Комітетом ЦК КПСС, не сказав нібито нічого нового, що не було відомо на Заході. Він тільки подав більше фактів в числах і тому його звідомлення робило позитивне враження на членів комісії. Крім того, це дуже незвичана форма в ЗСА, що перед сенатською комісією звітує совєтський вчений, урядової ранґи, тобто заступник голови АН СССР.

На запитання одного з членів комісії д-р Веліхов заявив, що його комісія є дуже задоволена переведеними роботами і зльокалізуванням четвертого реактора, похованого під 5,000 тонн піску, бетону і сталі. Це „поховання" дозволило совєтським керівникам на відкриття і оперативність двох інших реакторів, які почали працювати на 50 й більше відсотків, вже від жовтня і листопада 1986 року.

Щоб похвалитись будівельними досягненнями, Є. Веліхов заявив, що з допомогою субсидій республіканського і центрального урядів збудовано 12,000 нових мешканевих будинків у 200 громадах, або радше скупченнях, для переміщення 135,000 осіб, які були евакуовані з 18-милевої загроженої радіяцією зони. Будується також нове містечко на лівому боці Дніпра, яке отримає назву Славутич. Біля 120,000 осіб не повернулися і ледве чи повернуться до своїх раніших місцевостей і помешкань. Вони осіли в інших частинах області, або переїхали до інших областей. Веліхов заявив, що 31 особа померла, а 237 хворіли від затруєння радіяцією, але більшість з них повернулися вже домів. Він передбачає, що невелике число осіб помре від рака в наслідок радіяції. Д-р Роберт Ґейл, американський хірург, який допомагав рятувати жертви Чорнобиля передбачав, що тисячі хворітимуть раком і помиратимуть на протязі кільканадцятьох декад. Кошти ліквідації катастрофи доходять вже до восьми більйонів долярів.

Вкінці д-р Є. Веліхов і сен. Едвард Кеннеді, демократ з Массачусетс, пропаґандивно заявили, що нуклеарна зброя є набагато більш нищівна і її треба поволі позбуватися.

В Латвії створилася Гельсінкська група

Ню Йорк. — Репортер газети „Ню Йорк Сити Трибюн" Богдан Фарима, покликуючись на дані Світової федерації вільних латишів, повідомляє про створення в латиському місті Ліепая незалежної групи нагляду за дотриманням Совєтським Союзом умов Гельсінкських умов.

Документи, що свідчать про створення групи, були нелеґально вивезені з Совєтського Союзу. Представник американської Комісії в справі безпеки і співробітництва в Европі Джан Фіннерті підтвердив автентичність отриманих документів і заявив, що має намір використати їх на міжнародній конференції у Відні.

Конференція в справі безпеки і співробітництва в Европі з участю делеґацій 35 країн, які підписали Гельсінкські угоди, почала працювати 4-го листопада минулого року. Вона відновила свою працю 20-го січня.

Документи з Ліепаї, датовані липнем 1986 року, підписані групою осіб, які називають свою організацію „Гельсінкі-86". Серед них є копії листів, надісланих Папі Іванові Павлові II, генеральному секретареві ЦК КПСС Міхаїлові Ґорбачову, в ЦК КПСС і ЦК комуністичної партії Латвії, а також Організації Об'єднаних Націй.

„Господь не дав нікому права позбавляти цілий народ можливости говорити рідною мовою у своїй власній країні, — сказано в одному з листів. — Ми маємо намір інформувати міжнародні організації про наступ на наші матеріяльні і духовні цінности і про дії проти нашої нації в цілому".

У листі на ім'я М. Ґорбачова група закликає генерального секретаря дозволити латиському народові самому вирішити свою долю на крайовому референдумі, згідно з конституційним правом на добровільний вихід зі складу СССР.

Під більшістю документів стоять підписи Лінардса Ґрантінса, Раймондса Бітенікса і Мартінса Барісса, а під листами на адресу ЦК КПСС і ЦК комуністичної партії Латвії ще 15 підписів.

Зразу ж після створення групи Л. Ґрантінс був заарештований і про його дальшу долю нічого невідомо.

Багато латишів раніше входили до складу різних правозахисних організацій. Створення групи „Гельсінкі-86" є першою спробою створення цілком національної організації в Латвії.

СВЯТО ДЕРЖАВНОСТИ В ДЖЕРЗІ СИТІ

Джерзі Ситі, Н.Дж. — Відділ УККА та організації цього міста влаштовують свято державности і соборности в неділю, 25-го січня ц.р. о год. 2:30 по полудні тут в залі УНДому, при 90-96 Фліт вул. В програмі: святочне слово — Лев Футала, сольоспів — Лариса Маґун-Гурин, рецитація — Марійка Данчук-Рештник, а також виступить танцювальна група УНДому. Комітет влаштовує виставку архіву леґіону Українських Січових Стрільців, який є збережений Головною Управою ОбВУА. Виставка буде відкрита від год. 1-ої до год. 5-ої по полудні.

ВІЙСЬКОВИКИ БВИЛИ 12 ДЕМОНСТРАНТІВ У МАНІЛІ

Маніля, Філіппіни. — У четвер, 22-го січня ц.р., філіппінські морські піхотинці вікрили тут вогонь по юрбі демонстрантів, які хотіли штурмувати палац президента Коразон Акіно, вбиваючи 12 осіб і поранивши 94 особи. Демонстранти вимагали неґайних аґрарних реформ.

Президент Акіно заповіла інвестиґацію, а командант піхотинців неґайно пішов у відпустку, яка триватиме до закінчення інвестиґації.

Комуністичні повстанці, які від двох тижнів ведуть переговори з представниками уряду, перервали їх на знак протесту.

Це був найгірший інцидент від часу приходу до влади К. Акіно і стався він 12 днів перед голосуванням в справі нової конституції країни, що має встановити повно демократію. Тому К. Акіно остерегла населення перед будь-якими спробами „дестабілізувати політичну ситуацію" перед тим важливим плебісцитом.

П. Бюкенен не буде висувати свою кандидатуру

Вашінгтон. — Директор відділу зв'язків Білого Дому Патрик Бюкенен оголосив, що відкликає свою кандидатуру і не прагне бути вибраним на пост президента в 1988 році.

П. Бюкенен пояснив своє рішення небажанням роздрібнювати сили консерватистів і нанести, як він висловився, „смертельну рану" надіям конгресмена з Баффало Джека Кемпа, який вважається фаворитом Республіканської партії.

Повідомлення Бюкенена поклало кінець „сенсаційному президентському шуму", що почався в грудні, після того, як газета „Вашінгтон Пост" надрукувала статтю, в якій Бюкенен накинувся з різкою критикою на республіканців, які в критичну хвилину відмовилися підтримати президента Роналда Реґена.

Відмова Бюкенена від передвиборчої боротьби викликала розчарування його консервативних прихильників. Багато з них вважає, що він упускає „історичний шанс". В письмовій заяві, розповсюдженій в консервативних колах, Бюкенен так пояснює мотиви свого рішення:

„Вивчаючи протягом кількох тижнів політичну ситуацію, я прийшов до висновку, що кандидатура Бюкенена роздробила б сили консерватистів. Багато моїх політичних однодумців вважають кандидатуру Джека Кемпа найбільш вдалою. Перешкодивши кампанії Кемпа, я викликав би сильне незадоволення його прихильників, а програвши президентську кампанію, я наніс би непоправного удару всьому консервативному рухові, при чому наслідки цього удару відчувалися б багато років".

В той же час Бюкенен відзначив, що він і далі не поділяє багато поглядів Дж. Кемпа.

Кемп високо відгукнувся про рішення Бюкенена, назвавши його одним з великих лідерів консервативного руху і реґенівського курсу.

Політичні дорадники Кемпа визнали, що обговорювали з Бюкененом всі аспекти висунення його кандидатури, але заявили в той же час, що ніяк не старалися вплинути на його рішення.

У СВІТІ

ФРАНЦІЯ ЗА ВСЯКУ ціну хоче добитися звільнення своїх закладників, які перебувають в руках мусулманів-шіїтів, прихильників іранського „святця" аятолли Хомейні і визнавців його екстремної політики. Представники французького уряду побували в неофіційному характері в Ірані, а тепер Париж офіційно відвідав представник міністерства закордонних справ Ірану Алі Ахані. Він зустрічався з міністром закордонних справ Франції Жан-Бернаром Ремоном і обговорив з ним „багато справ", які заторкували інтереси Ірану і Франції", — заявили пізніше офіційні представники французького міністерства. У політичних колах ніхто не сумнівається, що на першому місці стояли справи закладників в Ливані і торгівлі.

КОАЛІЦІЙНИЙ УРЯД, який керував Ірляндією майже чотири роки, розпався і прем'єр-міністер Ґаррет ФіцДжеральд зараз таки проголосив парляментарні вибори, які відбудуться 17-го лютого цього року. Різниці в поглядах між коаліційними партіями наступили тоді, як уряд намагався зменшити бюджет державних витрат на 300 мільйонів долярів, у висліді чого потерпіло б чимало внутрішніх програм. Лейбористська партія зручно використала бюджет для своїх пропаґандивних цілей, надіючись, що нові вибори допоможуть їй здобути більші впливи і більше місць у парляменті. Прем'єр-міністер заявив членам кабінету, що він попросить президента країни Патрика Дж. Гіллері розв'язати парлямент. Щойно тоді може розпочатися передвиборча кампанія усіх зацікавлених виборами політичних партій.

ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ ЗСА Джордж Буш заявив кореспондентам, що захоплений терористами американець Вілліям Баклі, який, як здогадуються, керував розвідчою сіткою на Близькому Сході, був замордований схополювачами. Цю інформацію Буш пов'язав з іранською аферою, тобто продажем зброї, амуніції і запасних частин для Ірану, пояснивши перед тим, як президент Роналд Реґен і члени його кабінету турбувались і турбуються долею інших американських закладників, які ще перебувають в руках терористів, коли довідались про смерть В. Баклі.

СОВЄТСЬКІ ЛІДЕРИ побоюються, що гостра зима, зокрема морози і снігові бурі, знищать зимові посіви, а також неґативно впливатиме на економіку. У багатьох місцевостях була на короткий час перервана достава електроенерґії і природного газу та вугілля для огрівання мешканевих будинків. Досі в СССР в наслідок зими загинула 81 особа. Західні спостерігачі звернули увагу, що совєтське пресове аґентство ТАСС опублікувало досить точні інформації про розвиток економіки в СССР в 1986 році. Згідно з цією інформацією продукція сільського господарства зросла на 5.1 відсотка, зібрано 210 мільйонів тонн зерна, 17,7 мільйонів тонн м'яса, 101 тонну молока, видобуто 615 міл. тонн нафти. Раніше, офіційні засоби масової інформації подібної статистики не подавали до публічного відома.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II прийняв на авдієнції йорданського короля Гуссейна і розмовляв з ним півгодини переважно про близькосхідні проблеми і допомогу палестинцям на західньому березі ріки Йордан і в долині Ґази. Зустріч Гуссейна з Папою відбулася на третій день його візити в Італії, де він відбув довші розмови з прем'єр-міністром Беттіно Краксі та іншими італійськими політиками. Його зустріч і розмови з Папою не були офіційними, бо після розмов у півофіціозі Ватикану „Ль'Оссерваторе Романо" не появився комунікат, ані спільна фотознімка Папи з королем.

В АМЕРИЦІ

ВСУПЕРЕЧ УСІМ БЕЗ вийнятку прогнозам політичних спостерігачів, сенаторів-республіканців в Комісії закордонних зв'язків очолить Джессі Гелмс, а не Ричард Лугар. Так вирішили на своєму закритому засіданні сенатори, члени Республіканської партії. 24 з них віддали голоси Дж. Гелмсові, 17 — Р. Луґарові. Прогнози політичних спостерігачів будувалися на тому, що раніше, 6-го січня, республіканці, які входять до Комісії закордонних зв'язків, одноголосно віддали перевагу Луґарові. Рішення сенаторів-республіканців вибрати Гелмса старшим серед республіканців в Комісії закордонних зв'язків — це перемога прихильників розумного зовнішньополітичного курсу над поміркованими і лібералами, хоч Гелмс розцінив це більш стримано: „Це перемога системи віддавання першенства старшим", — сказав він. Оскільки більшість у Сенаті належить демократам, вони очолюють всі комісії.

ГАЗЕТА „НЮ ЙОРК ТАЙМС" отримала копію листа, під яким стоїть 1,000 підписів китайських студентів, які вчаться в американських університетах. Автори протестують проти звільнення Гу Яобенґа зі становища генерального секретаря комуністичної партії Китаю і проти нових переслідувань вчених-вільнодумців. Теперішня кампанія названа в листі „ультралівою практикою" і прирівнюється до переслідувань періоду „культурної революції". Автори листа висловлюють стурбованість з приводу економічних і політичних реформ у країні. У редакції газети „Ню Йорк Таймс" побували п'ять китайських студентів з числа тих, які підписали листа. Вони просили не називати їх прізвищ у газеті, бо їх родини можуть стати жертвами репресії, якщо їх імена появляться в „буржуазній пресі". Відкритий лист керівникам країни був висланий газетам комуністичного Китаю і переданий двом газетам, які виходять в Ню Йорку китайською мовою.

ПРИСТУПАЮЧИ ДО ВИКОНАННЯ обов'язків голови сенатської Комісії у справах праці і людських ресурсів, Едвард Кеннеді накреслив коло проблем, якими він має намір зайнятися в найближчі два роки. Першою з них сенатор з Массачусетсу назвав проблему збільшення мінімальної оплати праці. Газета „Ню Йорк Таймс", яка звичайно підтримує усі починання демократів-лібералів, надрукувала редакційну статтю про те, що Е. Кеннеді і профспілки, які стоять за його плечима, роблять помилку, порушуючи „застарілу" справу про мінімальну оплату праці.

ПРЕСОВИЙ СЕКРЕТАР Департаменту справедливости Патрик Кортен завив на пресовій конференції, що З'єднані Стейти Америки надіслали офіційного листа Західній Німеччині про видачу для суду в ЗСА ливанського громадянина Мохаммеда Алі Гамеді, одного з повітряних терористів, які захопили в червні 1985 року американський пасажирський літак і вбили одного з пасажирів. П. Кортен висловив впевненість, що процедура передачі М. Гамеді, який був заарештований недавно у Франкфурті, потриває недовго. Але справу скомплікувало схоплення терористами двох німецьких підприємців, тому уряд Західньої Німеччини тепер застановляється над виданням Гамеді.

ВИБОРИ В ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ — ПРОБА СИЛ

Джерзі Сити, Н. Дж. — Коли в найближчу неділю, 25-го січня 1987 року виборці Західньої Німеччини підуть голосувати, кожний із них буде рішати не лише про вибір свого місцевого представника, але про політичну партію, яка здобуде більшість.

Як відомо, кожна політична партія, яка хоче мати голос в уряді, мусить здобути принайменше 5 відсотків голосів у виборах.

Найбільше голосів сподіється одержати Християнсько-демократична партія, яка тепер є при владі із своїм канцлером Гельмутом Колем. Помимо останніх не дуже політичних виступів, які викликали серед німців гарячі дискусії (порівняння М. Ґорбачова до Геббельса у одній із передвиборчих промов Г. Коля), канцлер має за собою цілу свою партію завдяки господарським успіхам свого уряду в останніх роках.

Противники Г. Коля однак висувають на передове місце справу безробітних, яке тепер осягнуло 2.4 мільйона осіб на 400,000 більше як на початку урядування Г. Коля перед чотирма роками. Вийнятково гостра зима цього року причинилася ще більше до зросту безробіття, а з тим і невдоволення населення. Справа безробіття — це зброя в руках противників Християнсько-демократичної партії, тобто Соціял-демократичної партії, яка є другою щодо сили у теперішніх виборах. Її головним кличем є запорука праці і тісніша співпраця із Східньою Німеччиною На рівні із тим стоїть справа зменшення зброєння, зменшення числа війська в Західній Німеччині і замкнення до 10 років усіх атомових споруд на цьому терені. Слабість цієї партії у виборах є однак факт, що кандидатом Соціял-демократичної партії на місце Г. Коля є Йоганнес Рау, президент правління в промисловій частині Вестфалії, який заступає погляди християнської етики замирення, а не конечно роззброєння.

Тому він не має підтримки „лівої" частини членів партії із колишнім канцлером Віллі Брандтом на чолі.

Третьою в черзі щодо сили партією є т.зв. „зелені" які правдоподібно дістануть 8-10 відсотків голосів. В останньому часі після занечищення ріки Рену хемікаліями з фабрик Швайцарії і радіяції з вибуху в Чорнобилі, зміцнили їх можливості.

Вільна демократична партія є найменш популярна. Вона пропаґує вільну промисловість і виступає проти соціялізму, вимагає порядків і гостріших засобів проти демонстрацій. Вона творить коаліцію з партією Г. Коля та її відповідником на терені Баварії, Християнсько-соціялістичною юнією, яка стоїть під сильною рукою амбітного Йозефа Штравса, що вже 30 років головою баварського правління.

Як припускають ні одна із згаданих партій не здобуде у виборах абсолютної більшости і тому Г. Коль та коаліція трьох партій вийде переможцем, а тим самим залишаться дальше приязні відносини із ЗСА та скріплення НАТО в Европі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

У підготові новий лет у космос

Коли в 1957 році проголошено з Москви комунікат, що вистрілено у космос „Спутніка", який кружлятиме довкола Землі, то це було щось більше, як пресова сенсація. Це було започаткування нової ери в історії людства, коли людина перестала цікавитися всесвітом тільки у теорії, а розпочала у практиці досліджувати тайни космічного простору. „Спутнік" був виразним викликом на адресу Америки, як тієї країни, яка має найбільший у світі промисловий потенціял і дійшла до вершин своїми винаходами. Тут йшлося про таку могутню ракету, яка могла б із суші на нашій плянеті вистрілювати космічний корабель, який, перелетівши гарячу смугу, що окутує Землю, включитись в плянетарну систему і після стільки то передбачених оборотів довкола Землі — згоріти, втративши розгін і наблизившись до Землі. Америка прийняла виклик і першим астронатом, що мандрував по Місяці та привіз звідти на Землю 48 фунтів землі і каміння з Місяця був американець Ніл Армстронґ, що летів в товаристві Едвина Олдрина. Це чудо техніки і чудо людського духа, що можна висилати з летовища на землю в безмірні простори всесвіту одну і більше людину і вони повертаються назад до цілі і здорові в означений час на означене місце. Очевидно, як при кожному новому великому винаході, приходять при здійснюванні програми людські жертви. 28-го січня 1986 року, на летовищі Центру Космічних Дослідів НАСА в Кейп Канаверел на Фльориді десятки тисяч глядачів, що з'їхались з різних кінців Америки придивлятись, як вистрілять космічний корабель „Челленджер" із сімома астронавтами, були свідками жахливої катастрофи. Як тільки „Челленджер" піднісся вгору, він, в понад одній хвилині після того серед страшної полумені просто розірвався. Усі семеро астронавтів загинули і малою потіхою для їхніх родин було твердження фахівців, що їхня загибель сталася впродовж секунд і що вони ледве чи знали взагалі, що сталося і що вони гинуть.

Усі дальші заплановані лети відкликано, але президент Реґен зараз же заявив, що хоча нація вкрилась жалобою, проте не припиняться досліди тайн космічного простору. Кілька днів тому появились в американських газетах світлини п'ятьох астронавтів, які призначені до нового великого лету, який заплановано на лютий 1988 року і має тривати п'ять днів. Кожний із вибраних астронавтів має за собою уже досвід у подібних летах. Але, очевидно, справа не у тих, які мають летіти, бо семеро астронавтів із злощасного „Челленджера" теж перейшли були першорядний вишкіл. Справа у такому стані викидної ракети і всіх частин космічного корабля, включно з кабіною, щоб не повторилася трагедія „Челленджера". Відтоді дотепер переведено такі досліди над причинами загибелі „Челленджера", що зреорганізовано мабуть саму централю НАСА. Тому речник НАСА, який заповів лет на місяць лютий наступного 1988 року, не виключив, що, може, треба буде знову відкласти його, якщо виявиться якийсь найменший сумнів щодо стовідсоткової безпеки лету.

Від часу „Спутників" до катастрофи „Челленджера" відбулося кругло 40 летів у космічному просторі — без людської залоги, зі залогою, з одним астронавтом, двома і кількома. У Совєтському Союзі — це „космонавти" і вони чваняться, що Валентина Терешкова була першою жінкою, яка нарівні з іншими космонавтами виявила свою відвагу і здатність. Совєтські космічні кораблі звалися здебільша „Восток" (6 летів) і „Союз" (19 летів).

В Америці ми мали „Меркурі", „Атлас", „Аполло", „Скайлеб", „Джеміні". Була вже спроба створити постійну лябораторію у космосі, була мова про встановлення постійної комунікації між Землею і різними плянетами. Винахідливість людського духа не має меж. Ясно, що для кожного з нас, людей різних професій це ділянка настільки нова, чужа і складна, що тільки розмірно нечисленні фахівці можуть авторитетно забирати голос у справах астронавтики. Ми можемо тільки бажати успіху тим героям, що наражують своє життя в ім'я поступу людства.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Степан Женецький

ЧИ 1987 РІК — БУДЕ РОКОМ НОВОГО ДЕТАНТУ?

Як кожного, так і на початку цього, біжучого 1987 року, політичні коментатори присвячують багато уваги передбачуванням, який буде цей новий рік, чи вірніше, що важливого станеться в політичному світі за час його тривання.

Про біжучий 1987 рік газетярі пишуть, що в ньому відносини між Америкою і Совєтським Союзом відпружаться, бодай на верхах, культурний обмін збільшиться, а дехто припускає, що є навіть можливе якесь порозуміння відносно роззброєння. Знову інші передбачають, що Совєтський уряд відтягне свої обіцянки, зробленні на вершинні зустрічі в Ісландії і застановляється, чи взагалі далі продовжувати культурний обмін з Америкою? Ще інші побоюються, що скандал із продажем зброї Іранові штовхне президента Реґена на таку роззброєневу угоду, на яку він в іншому разі ніколи не пішов би.

Перед арештом американського журналіста Данілова в Москві, у Вашінґтоні говорили про „новий детант", тобто мирне співіснування. У квітні 1986 року піяніст Владімір Горовіц грав знову твори Шопена в Москві і Ленінґраді після 61 року. Два місяці пізніше група жінок з Бостону і росіянок з Ленінґраду, (пишемо „росіянок", бо між ними напевно не було жінок поневолених народів) мали дискусію на телевізії, щось в роді, жіночої вершинної зустрічі.

„Я не знаю, чи вони (росіянки), є такі відверті, як ми" — заявила одна мешканка Бостону, Масс.

Ми маємо тут (у Совєтському Союзі), фантастичне життя — відповіла їй витренувана ленінґрадка.

Дискусія між провідниками двох надпотуґ проходить на дещо вищому рівні. Совєтський ватажок Горбачов говорив про „цивілізаційний" діялог (чи в СССР є щось „цивілізоване?" Там усюди панує несусвітнє дикунство! — СЖ) започаткований в Женеві. Президент Реґен вторував йому в тому самому дусі.

— „У досить приємній атмосфері розвивалися відносини в напрямку свого роду „маленького детанту" — заявив один американський знавець від роззброєневих переговорів з Москвою. — Культурні зв'язки були відновлені; було більше урядових зв'язків. Здавалося, що були наладнані близькі взаємини між президентом Реґеном і совєтським головачем, Ґорбачовим. Вислови про „імперію зла" були замінені закликами про „конкуренційну співпрацю".

На папері американсько-совєтські відносини стали більше приятельськими за два останні роки. Біля сім з половиною тисяч совєтських горожан відвідали Америку в 1985 році. (Зріст на 25 відс. як у 1984 році). Були започатковані наукові дискусії на такі важливі теми, як атомові сполуки і співпраця у повітряних просторах. Культурний обмін був більший і обширніший, як за останніх 40 років. Немає познак, сказав один високопоставлений представник Уряду, що це „співзапилення" буде припинене.

Також значні поступи були зроблені у роззброєневій контролі. У вересні в Штокгольмі, Швеція, обі сторони, Америка і Совєтський Союз, погодилися обопільно себе інформувати про рухи своїх військ в Европі. Цього самого місяця обі сторони погодилися в основному на так звану „зерову умову" в Европі відносно ракет безпосереднього засягу. А далі в Рейкявіку було дійшло до згоди про 50-відсоткову редукцію перед тим, як Ґорбачов заатакував американську так звану Оборонну повітряну зброю. Передбачені наслідки тієї умови були: 100 ракет безпосереднього засягу кожна сторона мала забрати з Европи — американці до Америки, а росіяни до Азії, і обмеження до 6,000 бойових головок для ракет типу ІСБМ, і 1,600 „вистрільних підвод" — на що були погодилися обі сторони.

„Ми є багато ближче до порозуміння сьогодні, як це було будь-коли перед тим", — заявив М. Г. Моббе, помічник директора американської роззброєневої аґенції. „Перший раз ми говорили про ті самі числа і їх призначення".

Представники СССР сперечалися за пару головних точок багато років, а в Рейкявіку зрезиґнували з тих точок на протязі 48 годин! — заявив помічник секретаря оборони Ричард Перл.

Але совєт при тому твердо заявив, що на ніщо з того вони не погодяться, якщо Америка не обмежить своїх дослідів над „зоряною оборонною зброєю", хоч американська розвідка ствердила, що совєти вже витратили біля 150 більйонів долярів на подібні досліди за останніх 10 років.

Після того, „роззброєневі пропозиції", — як їх назвав один з американських знавців від стратеґічного роззброєння — дискутовані в Ісляндії, відкинено, коли докладно їх розслідували американці. В листопаді Америка ввела до вжитку 131 бомбовиків типу Б-52, обладнаних в кружляючі ракети, які перевищили офіційні числа, дозволені незатвердженим договором САЛТ-ІІ.

Від часу останніх „вершинних розмов" не зроблено жодного поступу у переговорах про зменшення стратеґічної зброї в Женеві, і надії на „великий компроміс" про контролю зброєння розвіялися із-за непогодження щодо „повітряної оборонної зброї". У листопаді президент Реґен говорив про „основні етичні і моральні непорузуміння" між Заходом і Москвою і закликав допомагати тим, хто

(Закінчення на стор. 4)

Микола Бараболяк

ЩЕ ПРО НАШ „ФУНДАМЕНТАЛІЗМ"

Дискусію на тему нашої духовости на еміґрації треба привітати. Головне слово на цю тему повинні забрати наші психологи і соціологи, бо з нашою духовістю таки щось негаразд. Та вони, мабуть, бояться заторкувати цю дразливу тему, бо це терен де легко натрапити на напасть. Розглядаючи питання нашого патріярхального руху, находжу в ньому прикмети релігійного фундаменталізму, який нині так яскраво позначується серед мусулман та в народі Ізраїля. Він мілітантний, так як був ним польський релігійний фундаменталізм перед Другою світовою війною, який так давався нам узнаки. Польська Церква була тоді знаряддям „моцарствової" політики Польщі, що очевидно привело до затрати християнських принципів у польському народі.

Признаюсь, що не маю надто ясного поняття до чого змагає наш рідний фундаменталізм, признаки якого добачуюсь у патріярхальному русі. Виглядає, що його подвижники прив'язують велику вагу до наділення нашого архиєпископа Львова патріяршим саном. На їх думку, ця подія мала б об'єднати нас духово, прискорити з'єднання Православної і Католицької Церков в одну „Українську Церкву", незалежну, об'єднану з Ватиканом на таких принципах як дехто уявляє собі можливість притягнення Англіканської Церкви до єдности з Вселенською Церквою. Патріярх мав би бути нашим „папою", а той у Ватикані, хоч „Намісником Христа", але без прав намісника.

Д-р Олександер Домбровський у своїй статті „До проблеми українського фундаменталізму" („Свобода" з 2-го січня ц.р.) вносить новий концепт у моє розуміння українського фундаменталізму, з яким мабуть буде важко погодитись і ред Василеві Пасічнякові, який забирав був голос у дискусії на тему нашого фундаменталізму. Беручи до уваги наш церковно-релігійний плюралізм, ось що пише д-р Домбровський: „Такий стан підказує нам побудову ідеологічної структури українського фундаменталізму в аспекті духовного компоненту на базі основних християнських принципів із доби апостольської Церкви; любови Бога христологічно-сотеріологічної науки з центральною постаттю нашого Господа й Спасителя Ісуса Христа й християнської етики"...„Український фундаменталізм належить оперти не на базі цієї чи іншої конфесії, лиш на основах спільних принципів християнізму в цілі удоступлення його українцям усіх християнських конфесій. Визнаючи тикий фундаменталізм, українська людина може бути добрим — практикуючим православним, католиком чи євангеликом у залежності від її конфесійних переконань" (...) „Той духовний компонент органічно пов'язується з національним... з максимальним імперативом змагань за українську державність (...) Гармонійна синтеза обох тих компонентів творить релігійно і національно здоровий український фундаменталізм, дефініцією якого є християнський націоналізм. Звичайно, з'ясований нами український фундаменталізм мусить бути сполітизований силою факту пов'язання з компонентами національного чинника, бож це не фундаменталізм виключно релігійно-конфесійного моделю, а іменно український фундаменталізм"...

Не думаю, що такі найбільш автентичні подвижники українського релігійного фундаменталізму у нащому виданні патріяршого руху, як о. архимандрит Гузар і його Крилос могли б прийняти погляди д-ра Домбровського, як схожі з їхніми. Не вірю теж, що погоджується з ними такий чільний представник середовища „двійкарів" і патріярхальний лідер як д-р Василь Маркусь. По душі вони хіба такому бойовому репрезентантові „патріярхальників" як ред. Дмитрів у Великобританії. На мою думку найбільш неґативною прикметою усього фундаменталізму є його щільне пов'язання з політикою, що в результаті веде до підкорення релігійно-духовного життя політичним завданням. Воно суперечить основній науці Ісуса Христа про відділення Божого від кесаревого. Живемо в добі релігійного плюралізму, а це виключає тісне пов'язання людського з трансцедетнальним. Релігійний лібералізм існує попри ортодоксію, і перевага одного напрямку над другим мусить бути результатом змагу вартостей, а не політичної супремації. Під цим оглядом не існує різниця між християнським а нехристиянськими віровизнаннями. Хусити в Ізраїлі можуть наразити свою державу на серйозну небезпеку, накидуючи реформованим вірним їхні несумісні з часами погляди. В Ірані хоменівський фундаменталізм прямо кривавить нарід. У Польщі, де таке тісне пов'язання політики з Церквою, кардинал Глємп

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про усміх, спів і минулу молодість

Живемо тепер у добі, в якій все, але то дослівно все, мусить бути утривалене на фотографічній плівці.

Немає імпрези, родинного чи громадського характеру, на якій не було б принайменше декількох фотографів, що пильно стараються схопити все що діється. Ба, що більше, маємо також наших професійних і аматорських фільмарів, які, крім знімок, ще й накручують кожну подію на фільм, а тепер ще і на "відео", так, що можете негайно оглядати себе та всіх присутніх на власному телевізійному апараті та слухати, що вони говорили.

Часом це захоплення фотографуванням видається просто якоюсь манією, що зокрема дається в знаки при нагоді таких інтимно-зворушливих моментів, як похорони або вінчання.

Але факт є, що тепер ніколи не маємо браку знімок з кожної події, і це для нас журналістів є на потребу, бо можемо завжди покористуватися знімками, коли описуємо громадську імпрезу чи взагалі подаємо новинки з українського життя.

Не зважаючи, однак, на користі для нас із цієї „фотографічної гарячки", наші світливці не завжди уважливі при цьому, що і як фотографують, а дописувачі також не надумуючись часто присилають такі світлини, що до поміщення в пресі зовсім непригожі, або викликають у читача здивування, а то й усмішку.

Наприклад, візьмімо такі часті у нас знімки із засідань чи зборів, де завжди панує такий самий порядок: перший ряд сидить; голова по самій середині, другий ряд стоїть, а ті „й інші члени" стоять в сутінку у третьому ряді. В усіх на обличчях дуже поважний погляд, немов би саме... вирішували долю України. Чомусь усміх на таких знімках начебто не дозволений і тому усі достойні члени виглядають завжди незвичайно сумно.

Інша знову справа є із світлинами, на яких можна завважити, що „дійові особи" саме в тому моменті співають. Ось і маєте, знімка є, але в усіх широко відкриті роти, та в кожного на „свій" спосіб.

У такому випадку перед нами стоїть питання: поміщувати, чи ні? Помістите — вона викликає усмішку і коментарі у читачів, а як цього не зробите — дописувач образиться, як і учасники імпрези, про яких тут мова. Бо ясно, що кожний любить бачити свою світлину на сторінках преси.

З цим, що люди так радо оглядають свої знімки у пресі також велика заковика. Бож приємно пригадувати собі, які ми були ще молодими і тому ніхто не дає радо своєї знімки із сьогоднішнього дня, а частіше з-перед добрих... кілька років.

І так у висліді, коли поміщується знімку одного чи другого нашого відомого громадського чи наукового діяча, вона, звичайно, нагадує „давні добрі часи молодости", а не дійсність.

Хтось скаже, що в тому не має нічого злого, коли пригадуємо людям, як ми колись виглядали і що нікому не є приємно дивитися на старечі обличчя. Але, на жаль, ці провідні одиниці живуть в нашій громаді і ця громада має нагоду їх часто бачити, роблючи порівняння їх із їхніми знімками.

Ось такі у нас міркування на тему знімок у пресі і пануючої тепер моди фофотографування. Може хтось із читачів і дописувачів таки їх візьме до уваги.

О-КА

Світлана Кузьменко

На Тисячоліття Християнства

Багато різних вір на білім світі
Іде життям з віків і правіків.
І кожна з них серпанком оповита —
Людських бажань, надій і дивоснів.

Боги, боги! — і добрі і жорстокі —
Родилися як символи ідей
У світ широкий — доки людське око;
У світ високий — як душа людей.

Людина кожна — свій окремий вимір,
Як складність і найбільша простота:
Безсмертний князь Великий Володимир
Увів у Київ віру у Христа —

Релігію надії і любови,
Щоб рідний край — оновлений — світлів;
Родючий край вишнево-калиновий —
У мирі і добробуті зажив.

Душа народу — свій окремий вимір.
Своя у нього Божа висота:
Безсмертний князь Великий Володимир
Дав Україні віру у Христа.

Анна Власенко-Бойцун

22-ГО СІЧНЯ ОЧИМА ОЧЕВИДЦІВ

II.

Докладний опис проголошення 22-го січня 1919 року дає нам д-р Лонгин Цегельський у своїх спогадах „Від легенди до правди", який був не лише очевидцем проголошення, а але теж делеґатом Уряду Західної Народної Республіки:

22-го січня 1919 року

Як уже сказано вгорі, 22 січня 1919 р., на Софійській Площі наступило святочне проголошення раніше доконаної злуки. А все ж національна традиція з тією самою датою вяже і вязатиме один із найважніших моментів новітньої історії України.

День 22 січня 1919 року остане приснопамятним в історії України. Це така дата, що її вивчувати будуть напамять українські діти грядучих поколінь побіч таких дат, як дата хрещення Руси, як битва над Калкою, як битва під Полтавою або зруйнування Січі. Це від часів Ярослава Мудрого перший раз усі українські землі, теоретично й бодай декляративно, знайшлися разом як одна державна цілість. День цей буде отже інспірацією українського народу на так довго, поки він не осягне повного об'єднання у самостійній і соборній Україні. В тому вага цієї події.

На дворі стояла зимова погода та кріпкий, аж сивий мороз. Снігом вкриту величезну Софійську Площу залили маси народу. По боках площі військо, а саме наші Січові Стрільці, що у франц. шоломах виглядали ще рослішими, утворили чотирикутник, призначений для духовенства і представників держави чи там обох, уже сфедерованих держав. Від цього чотирокутника йшов військовий шпалір аж до воріт Софійського Собору. В чотирьох рогах площі видніли високі трибуни для окличників. Українські прапори лопотіли у вітрі на високих щоглах.

Ось так виглядала Софійська Площа, коли в годині 12-ій вполудне ми, західньо-українська делеґація в силі 65 голов, а так само Директорія та цілий придніпрянський уряд і штаб, заїхали на неї військовими самоходами. Директорія, придніпрянський уряд та штаб стануди лицем у сторону Великої Володимирської вулиці, а наша галицько-буковинська делеґація напроти неї. Проти себе стояли, усіблені тими двома групами, представники двох українських земель, що від соток літ розділені були лихою долею. Оригінальний це був вид: по галицькому боці переважно селяни в своїх місцевих ношах, по боці Придніпрянців самі інтеліґенти. По галицькому боці старші люди, деякі сивоволосі; по боці Придніпрянців відносно молоді люди. Між Галичанами я був один із наймолодших; між Придніпрянцями Чехівський, Винниченко, Петлюра та Мартос — хоч дещо молодший від мене — були найстаршими. З одного боку політично зрілі люди різних станів народу; з другого революційна молода, політично зелена інтеліґенція... без народу.

Та ось залунала команда почесного куреня: „Позір!" і прапор його схилився до половини. Десь на Печерську, у фортах, залунав у тій хвилині перший гарматний стріл.

(Ломгин Цегельський. „Від легенд до правди". Вид-во „Булава", Ню Йорк — Філядельфія, 1960, ст. 264-5).

Рівночасно з першим стрілом загули дзвони на Мазепинській Дзвіниці Софійського Собору. З великої брами Собору вийшла церковна процесія: тяжкі, золототкані корогви, блискучі патериці, духовенство в святочних ризах: диякони, ієреї. Між ними архиєрей Агапіт, архиєпископ Катеринослава, високий, кремезний мужчина з буйною сивиною перетиканю бородою. На кілька кровів від нас і від Директорії та її почоту процесія задержалася. Всі ми — і соціялісти — зняли шапки.

Тепер д-р Лев Бачинський, як віцепрезидент Української Національної Ради і голова нашої делеґації зачав церемонію. Він звучав:

„Світла Директоріє і Високий Уряде Української Народної Республіки! На цій історичній площі столичного города Києва стаємо оце ми, законні і вольним голосом нашого народу вибрані представники Західньої України, а саме Галичини, Буковини та Закарпатської Руси, та доносимо Вам, і заявляємо прилюдно перед усім народом України, перед усім світом і перед лицем історії, що ми, український нарід, західньо-українських земель, будучи однією кров'ю, одним серцем і однією думкою з усім народом Української Народної Республіки, власною нашою волею хочемо і бажаємо обновити національно-державну єдність нашого народу, що існувала за Володимира Великого та Ярослава Мудрого, а до якої стреміли наші великі гетьмани Богдан Хмельницький, Петро Дорошенко та Іван Мазепа. Від сьогодні Західня Україна лучиться на віки з Великою Україною в одно нероздільне тіло, соборну та суверенну українську державу. У виконанні цього, я прошу пана д-ра Лонгина Цегельського, Державного Секретаря закордонних справ Західньо-Української Республіки, відчитати грамоту від Західньо-Української Республіки до Директорії Української Народньої Республіки".

*З черги обізвався, держучи розгорнену грамоту в руках, Голова Директорії, Володимир Винниченко. Він вітав Західньо-Українську Делеґацію в столичному городі України та іменем Української Народньої Республіки приймав заяву злуки „братньої, однокровної Галицької Волости з матірнім пнем України" в одно нероздільне тіло, в одну націю — державу. На знак цього попросив члена Директорії, проф. Федора Шевця, відчитати універсал Директорії. Високий та сильно збудований проф. Швець, в гострих окулярах та з буйною, ясноволосою чуприною, відчитав цей акт справді стенторовим *) басом. В тій хвилині з високих трибун на всіх чотирьох рогах площі окличники з громовими голосами відчитали цей акт для подальше стоячого народу. Одним із тих оклич-*

(Закінчення на стор. 3)

Відбувся...

(Закінчення зі стор. 1)

манітну ритміку, залежну від змісту, що нагадує уклад козацьких дум, а ще більше шевченкові поезії, особливо його „Гамалії".

Четверту доповідь п. н. „'Слово о полку Ігореві' і 'Ель Сід' " читав д-р Олег Романишин. На його думку є певні подібні аспекти між українською і еспанською героїчною літературою середніх віків, які походять із спільного середньовічного довкілля і до певної міри подібного світосприймання двох народів, яким історія призначила жити на грані середземноморського культурного центру, хоч з двох протилежних сторін: Україна на межі Азії і Еспанія на межі з африкансько-мусулманським світом.

Україна і Еспанія — пограничні нації між европейським християнством і т.зв. „поганським" світами — викарбували своє місце в історії, частинно в боротьбі проти цих світів. Тому не дивно, що подібні історичні і геополітичні умови подібно вплинули на національну психіку цих двох націй та надали їм відчути фатальної неминучости постійної боротьби за існування, а через те і героїчну поставу до життя. Ці прикмети яскраво віддзеркалені як у „Слові у полку Ігореві", так і в еспанському епосі „Пісня про Ель Сіда".

„Слово о полку Ігореві" і „Пісня про Ель Сіда" є зразками творів, які віддзеркалюють характери народів, що ці твори створили. Вони рівночасно мають великий формуючий вплив на національні почування і характер цих націй.

Останню, п'яту з черги, доповідь п.н. „Український характер 'Слова о полку Ігореві' ", читав мгр Орест Павлів. Він спинився на декількох фонетичних і морфологічних властивостях мови твору, які незаперечно вказують на те, що цей світової слави твір постав на українському мовно-культурному ґрунті.

О. Павлів ствердив, що невідомий автор „Слова" часто вживав форми другого пом'якшення приголосних, ґ, к, х на: з, ц, с, т.зв. друга палятилізація якої московська мова взагалі не знає. Наприклад: беріг — на березі, ріка Немига — на ріці Немизі, стяг — стязи і т.д.

Доповідач звернув також увагу на дуже велику подібність поетики „Слова" до поетики пізніших українських „дум" і уважає, що „Слово" є типовим зразком твору перехідного етапу від давніх циклів билинної української епічної поезії до нового типу ліро-епічної творчости, що так буйно розквітла на українському ґрунті декілька сторіч після постання „Слова о полку Ігореві" у формі українських козацьких дум.

Літературно-науковий симпозіюм НТШ у Канаді був помітною подією в культурному житті Торонто і численні учасники імпрези висловлювали подяку Управі НТШК за вдале та конструктивне відмічення 800-річчя безсмертного „Слова".

В КАНАДСЬКІЙ ПРЕСІ ще й досі обговорюється справа великої бійки між гокеїстами яка відбулася 4-го січня ц.р. під час турніру в Чехо-Словаччині. Згідно з канадською версією, совєтські спортовці, а може і їхні менажери, побачивши, що совєтська дружина не має жадних виглядів отримати будь-яку медалю, спровокували велику бійку між усіма їхніми гокеїстами і канадською дружиною. У висліді дієї бійки міжнародний комітет, на який великий вплив має Совєтський Союз, видав несправедливий і кривдячий канадських спортовців „вирок": не дати Канаді заслужені медалі. Деякі консервативні газети і великі прихильники канадських гокеїстів закликають уряд прем'єр-міністра Браєна Малруні зірвати з СССР „спортовий культобмін" і тим самим припинити відплив канадських долярів, які використовуються пізніше для шпигуських цілей і підривних акцій КҐБ на Заході. Після цього випадку в Чехо-Словаччині совєти ледве чи відважаться послати своїх спортовців до Канади, поки сяк-так не полагодять конфлікту, — кажуть спостерігачі.

22-го Січня...

Закінчення зі стор. 2.

ників був о. Корсунський, тоді диякони у Софійському Соборі, опісля член Української Національної Капелі (проф. О. Кошиця), пізніше священик української автокефальної Церкви в З'єдинених Державах Америки.

Володимир Винниченко і д-р Лев Бачинський подали собі руки. З грудей тисячей що стояли довкола, вирвалося, оглушуюче „Слава! Слава Україні!, Слава Галичанам!" (Під словом „Галичани" розумілося вже і Буковинців, і Русинів із Закарпаття). Оце „слава" покотилося дальше і дальше аж до краю площі. Був це як шум моря у бурю; щось могутнє і незабутнє. Україна ликувала... (Там же, стор. 266-267).

Ми всі знаємо, що Україна недовго втішалася волею, а головною причиною був факт, що в Україні проходила в той сам час національна й комуністична революції. Багато раїнців були комуністами, що вірили в комуністичний рай на землі, але тяжко розчарувалися. Деякі закінчили самовбивством у відчаю.

Четвертий Універсал без сумніву започаткував нову епоху української історії, яка скоріше, чи пізніше, не зважаючи на московсько-комуністичне лихоліття, приведе до здійснення прав українського народу, до осягнення волі, самостійности і соборности. Це підтримують факти двох інших подібних маніфестів: проголошення самостійности Карпатської України в 1938 році і проголошення самостійности України 31-го червня 1941 року, хоч і як короткими вони були, і в яких несприятливих умовинах були проголошені народом, але були і засвідчили бажання українського народу.

А тепер, напередодні святкувань 1000-річчя хрищення України, починаймо нові змагання-самодосконалення: правди, любови брата й молитви, до чого взивають нас наші Владики і про що просять нас наші брати в Україні та о. Йосиф Тереля, незламний оборонець Христової віри і нашої Церкви, просить нас молитися за віру, за мучеників наших, що караються в таборах невільничої праці. І замучений славний поет, Василь Стус питає нас в поезії:

„О, що тут — єдність душ?"
О, що то щирість? Довір'я? Приязнь?
Що то є-любов?"

Він добре знає, що:

„Від народження нам кожному душа болить
за тим, що досі ніби спить, а нищечком навчає: врочить,
наказує і мста, і мста — за довгу німоту розплата!
І в кожному годує ката так ніби помста — це мета.
Ми від народження берем предвічний гріх... дідів наших."

Василь Стус вірить у воскресення своєї Батьківщини шляхом-Христа, любови і жертви синів її і терпіння усього народу. Поет роздумує, і знає, що помста не принесе волі. А може жертва принесе волю? Поет пише:

„Як добре те, що смерти я не боюся,
І не питаю чи тяжкий мій хрест;
що вам, лукавії судді, не клонюся
упередчутті невідомих верст (мук)
що жив, любив, і не набирався скверни,
зненависти, прокльону і каяття.
Народе мій! до тебе я поверну
І в смерті обернуся до життя! ...

І хоч сьогоднішня ситуація нашого визволення і в Україні і в розсіянні не є весела, мусимо пам'ятати, що в нашому столітті розлетілися три імперії — австрійська, німецька й британська, а на їх місце постали національні держави, тому треба вірити, що розлетиться також і російська імперія, яка, змінивши абсолютизм і православіє — на комунізм і атеїзм зуміла ще задержати централізацію й обдурити цілий світ, цинічно називаючи імперію союзом вільних народів' і навіть „раєм". Одначе така забріханість в епосі радіо, телевізії і сателітів не буде тривати довго, хоч би побудовано мури і ґрати довкола СССР.

Тому треба вірити, що вже скоро і ця остання імперія розлетиться і всі народи сьогоднішнього СССР зустрінуть волю. Все в московській імперії приходило пізніше і цивілізація, і технологія. Вони завжди доганяли Европу.

На нашій землі панує тепер всевладно русифікація і ґеноцид. Можливо, що рани завдані народові і ненависть до режиму піддержує національну свідомість, бо слова Україна й українець є ще досі живі, вживані та не заборонені режимом, але українці в Україні не можуть плянувати і підготовлятися до визволення. Це могли б робити лише еміґранти, а чи ми робимо? Чи ми плекаємо нашу національну свідомість? Мову? Звичаї? Чи зберігаємо наші прізвища? Імена? Чи поважаємо своїх земляків? Чи любимо їх? Але ми кожної неділі співаємо „Боже нам єдність подай". Одначе ми роз'єднані і не маємо одного проводу, хоч українці в Австралії і Канаді мають! Але є в нас, дякувати Богу, шляхетні, світлі акції: оборона Медведя, оборона нашого доброго імени, спонтанний протест у справі Чорнобильської катастрофи.

Усі ті акції провела молода ґенерація, що кінчала навчання в ЗСА. І їм велика честь, і похвала належить за любов до нещасних земляків. І приходить на думку, що добре було б уже їм передати провід у наших політичних партіях і суспільних установах, бо вони 50-літні і 40-літні не мають ані комплексу вини за програні змагання в 1918 році, ані ненависти, чи наболілих спогадів роздору 1940-их років. Вони напевно зможуть знайти скоріше „модус вівенді" і згоди як їхні батьки. А старому поколінню, тим, що закінчили 65 років життя, добре було б писати спомини, чи займатися харитативними справами, або городництвом, чи пасікою і не наслідувати московський звичай, щоб бути вождем, аж до самої смерти.

А молодь хай займається демонстраціями, хай протестує хай співає, нехай танцює, грає на бандурі та й вивчає українські думи і пісні, бо в них знайде нашу відвічну славу і свободу. З неї черпали животворчу силу всі наші поети від Шевченка почавши, аж до Ліни Костенко. А в піснях Січових Стрільців знайдуть вони і любов, і посвяту своїх батьків — лицарів Крут, Лисоні, Базару і Маківки.

Ще про наш...

Закінчення зі стор. 2

виводить осторожно свою поставу з позицій де інтереси Церкви ідентифікуються вповні з протирежимною політикою. У нас деякі церковні провідники спокою ради йдуть на співпрацю з політичними впливовими у масах лідерами, чим без сумніву підкошують трансцедентальні вартості, яким не завжди подорозі із земськими, політичними.

Є ще один істотний пункт у статті д-ра Домбровського, на який мені годі не зареагувати. Назвавши мене „більшим католиком, як сам Папа" він пише: „Хіба можна вимагати від фахівця політичних наук...,

щоб він думав державними категоріями а не засклеплювався до того чи іншого провінціоналізму, бо це пахне ідеологічною атмосферою пашківських волостей. Існує реальна можливість, щоб усі були одно' в дусі спільних принципів християнізму та християнських проявів українського націоналізму". (Чи й того, який досі не відцурався публічно принципів „Декалогу"? — питаю). Не знаю чи багато читачів „Свободи" дочитались у статті д-ра Домбровського до того місця, що цитую. Стаття бо насичена такою „ученою" лексикою, що вона мабуть дещо нестравна для пересічного читача щоденника. Але коли хто звернув увагу на наведений пасус, то спитаю: у Великобританії католицизм не є „державницьким" віровизнанням, бо є ним англіканське віровизнання під головуванням королеви

Католицизм є там віровизнанням меншости, як у нас католицизм. Та чи можна собі уявити, щоб там хтось закинув католикові, який навіть був би більш „папським", як сам Папа, що він обстоюючи принципи такого католицизму, пропаґує „пашківський" анархізм, чи ідеологічний „провінціоналізм"? Не йде це задалеко? А щодо самого католицизму: спитаю д-ра Домбровського, історіософа по званні: не було прийняття католицизму 1700 року в галицькій волості для нашого народу благодаттю? Ми мали з поляками одно віровизнання, але не той же обряд. Коли б Хмельницький і козацтво не ставили були перешкод нашому освіченому духовенству й знатті в унійних заходах, і Україна стала була католицькою, не було б Переяслава й Українська Церква охоронилась би була перед російським православ'ям, маючи з москалями тільки спільний обряд, але не віровизнання? Стільки на тему мого провінціоналізму" й пашківського' диверсанства на нашому релігійному полі".

На закінчення скажу: не можна бути півкатоликом, чи чвертькатоликом. Або хтось визнає принцип „Ти є Петро", або ні. Виглядає, що наші фундаменталісти визнають багато Петрів. Живемо, як признає Домбровський у плюралістичному суспільстві рівнож у сфері релігії. Якщо йдеться про релігійний фундаменталізм, він мені неприємний у всіх його видах і проявах. Релігійно-духовне життя мусить ураховувати духовні вартості сучасного. Друга важлива річ: поєднування політичного з релігійним небезпечне і шкідливе. А це дві невідємні прикмети фундаменталізму, в тому і нашого.

Д-рові О. Домбровському треба бути вдячним що звернув увагу на одно з основних питань нашої релігійної і політичної духовости.

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
Ukrainian Free University Foundation, Inc.
203 Second Avenue • New York, N.Y. 10003

ВШАНОВУЮЧИ СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

помeрлих Дорогих Осіб — пожертвували на українську науку, стипендії, українські студії в УВУ слідуючі жертводавці:

Мирослава Савчак, на Постійний Стипендійний Фонд (ПСФ) ім. св. п. мужа д-р. Володимира	$500.00
Іван Юрій Корженьовський, на (ПСФ) ім дорогого вуйка св. п. д-р. Володимира Савчака	500.00
Корнеля Кучма, на (ПСФ) ім. брата св. п. Мирослава	500.00
Марта Савчук, на (ПСФ) ім. мужа св. п. д-р Константина	200.00
по 100.00 дол. — Володимир Ґут Кульчицький, любомир Романків;	
Марія Бакалець, на (ПСФ) ім. мужа св. п. інж. Володимира і св. п. сина Романа	100.00
Дарія Дудра, на (ПСФ) ім. мужа св. п. д-р. Михайла	100.00
Ярослава Панчук, св. п. батька д-р. Адольфа Слижа в 15-ту річницю	100.00
Стефан Цимбала, в св. п. друга д-р. Степана Кізими	50.00

На похоронах св. п. Петра Скляра, родина і друзі зложили:

по 20.00 дол. — В. М. Вовчук, М. Р. Лучків, В. С. Кузик, М. М. Кобасир, В. А. Серант;
М. Г. Домків $15.00;
по 10.00 дол. — Я. Ґудзовата, М. А. Кучера, М. Форищівська, Й. Р. Дудар;
П. Н. Микитин $25.00

На фонд св. п. інж. Івана Кравчука, при Фундації УВУ (підготова і видання поазбучного довідника учасників УВО-ОУН) зложили:

по 100.00 дол. — Володимир Ґут Кульчицький, Любомир Романів;
по 50.00 дол. — Люба Галібей, Петро і Леся Ґой, Евген Котик, Надія Кух;
по 30.00 дол. — Микола і Оля Зацухні, Тарас і Ія Грицай;
по 25.00 дол. — Іванка Голинська, Ірина Качмарська, Марія Огоновська;
по 20.00 дол. — Інж. Остап і Оля Боба, Евгенія Рубчак;
по 10.00 дол. — Богдан і Ізидора Боярські, о. Василь Іващук, Оксана Малюца.

Дякуємо всім Вельмишановним Жертводавцям і клонимо наші голови перед пам'яттю Покійних. Нехай ласкавий Господь дасть Їм вічний спокій, а світла пам'ять про Них залишиться вічною серед нашої спільноти.

Божественні Літургії і Панахиди за помeрлих членів професорського складу УВУ, членів Фундації, та осіб в світлу пам'ять котрих, родина чи друзі зложили пожертви на Фундацію УВУ — відправлються кожного року в останню неділю січня в українських церквах у всіх країнах нашого поселення.

УПРАВА Ф. УВУ

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що 1-го січня 1987 р. по тяжкій недузі помер на 68 р. життя наш Найдорожчий Чоловік, Батько і Брат

бл. п.

Д-р мед. ІГОР РОМАН КОДЕЛЬСЬКИЙ

ПОХОРОННІ відправи відбулися 3-го січня 1987 р. з церкви св. Володимира і Ольги на цвинтар св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Горем прибиті:

Дружина — МАРІЯ
Дочка — КАТЕРИНА з чоловіком ВІЛІЯМОМ
Сестра — СЛАВА з родиною
і дальша родина.

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Приятелями, що 20-го січня 1987 року на 85-му році життя відійшов у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО і ПРАДІДО

бл. п.

ІВАН ВАСИЛЬЦІВ

ПОХОРОННІ відправи відбулися в четвер, 22-го січня 1987 р. о год. 12-ій в полудне з української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку, а опісля на український католицький цвинтар св. Духа в Гемтонбурґу, Н. Й.

В глибокому смутку:

Дружина — ЛЮДВІКА
Син — ЗЕНОН з дружиною РОМОЮ та донькою ХРИСТИНОЮ
Внуки — ЛІДА ВАСИЛЕНКО з мужем МИХАЙЛОМ і сином ТОМОЮ
ХРИСТИНА КОЛИНС з мужем ДЖИММОМ

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
Дорогої і Незабутньої
ДОНІ І СЕСТРИ

сл. п.

ОКСАНИ БОГДАННИ ПАВЛІВ

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

19-го січня в Маямі, Фльорида, церква Успіння ПДМ;
30-го січня — Коговз, Н. Й., церква свв. Петра і Павла;
Норт Порт, Фльорида, церква Преч. Діви Марії;
Баффало, Н. Й., церква св. Миколая;
Люрд, Франція, церква Преч. ДМ;
Скарборо, Онт., Канада, церква свв. Петра і Павла;
Тандер Бей, Онт., Канада, церква Воздвиження Чесного Хреста;
31-го січня
Гюстон, Тексас, церква св. Папи Пія X;
Гамілтон, Онт., Канада, церква св. Духа;
2-го лютого, Вотервліт, Н. Й., церква св. Миколая;
Чикаґо, Ілл., церква свв. Володимира і Ольги;
Ютіка, Н. Й., церква св. Володимира.

Просимо згадати в молитвах Її безсмертну душу.

У глибокому смутку:
РОДИЧІ І СЕСТРА з ЧОЛОВІКОМ

У глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що в п'ятницю, 16-го січня 1987 року, по довгій і тяжкій недузі на 79-му році життя відійшла у Вічність наша Найдорожча МАМА, СЕСТРА, БАБЦЯ і Прабабця

бл. п.

АЛЕКСАНДРА МАЧАЛАБА з дому ЯРОШ

Уроджена 25-го лютого 1908 р. у Львові.

ЗАУПОКІЙНІ відправи відбулися в неділю, 18-го січня 1987 р. в похоронному заведенні братів Головчаків при 5548 State Rd., Parma Ohio.

ТЛІННІ ОСТАНКИ відпроваджено у Вічність із катедри св. Йосафата в Пармі, Огайо, на український цвинтар свв. Петра і Павла.

В глибокому смутку:

Дочка — ОРИСЯ РОСУЛ з мужем ІВАНОМ
Сестра — ЗЕНОВІЯ ЯРОШ
Внучки — ЛЮБА ГОВАРД з мужем ІВАНОМ і дочкою ХРИСТИНОЮ
ЗОРЯНА РОСУЛ
МАРТА РОСУЛ
ЛІДА РОГОВСЬКА
ХРИСТЯ ПІХУРКО з мужем д-р. БОГДАНОМ та з сином АДРІЯНОМ
Зять — ЛЕВ КУСЯКА
та ближча і дальша родина у Львові і Англії.

•

Замість квітів на могилу Покійної Родина просить складати пожертви на катедру св. Йосафата в Пармі, Огайо.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в понеділок, 12-го січня 1987 р., з волі Всевишнього відійшла у Вічність наша Найдорожча Мама, Бабця, Прабабця і Сестра

бл. п.

МАРІЯ МИКИТІВ

народжена 19-го травня 1902 р. в селі Денисів, Тернопільської области.

ПАНАХИДА буде відправлена в середу, 14-го січня 1987 р. в год. 7 30 вечора, в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 1600 Stuyvesant Ave Union N J

ПОХОРОН в четвер, 15-го січня 1987 р., в год. 8 30 ранку з того ж заведення до української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку в год. 9 30, а опісля на цвинтар св. Духа в Гемтонбурґу, Н. Й.

Горем прибиті:

Сини — ІВАН ВІТЮК з дружиною МАРІЙКОЮ і дітьми
БОГДАН ВІТЮК з дружиною ВОЛОДИМИРОЮ і дітьми
МИРОН ВІТЮК з дружиною ОКСАНОЮ і дітьми
Доньки — ІВАННА КОЗЮПА з мужем МИКОЛОЮ і дітьми
ОЛЬГА ГАВРИЛЮК з мужем БОГДАНОМ і дітьми
Брат — МИРОН ТАБАКА і
Сестра — ОЛЬГА МАЗЕПА в Україні
Пасерб МИРОН МИКИТІВ з дружиною ЛЮБОЮ і дітьми
Ближча і дальша родина в Україні і Америці.

Чи 1987 рік...

(Закінчення зі ст. 2)

готовий боротися проти „моря темряви".

„Рейкявік був останнім намаганням росіян, щоб чогось добитися в переговорах з президентом Реґеном — заявив Ричард Пайпс, професор історії у Гарвардському університеті і колишній член Крайової Ради Безпеки. „Вони не вірять Реґенові. Вони думають, що він є антикомуніст, яким на ділі він є. Вони можуть пробувати договоритися в дечому з ним, але до чогось більшого договоритися з ним, вони не сподіваються.

Професор Пайпс говорить, що Америка і Москва можуть заключити якесь порозуміння про конвенційну зброю в Европі, але „зоряна оборонна зброя" правдоподібно, залишиться „святою", для сучасної республіканської Адміністрації. Щождо детанту — мирного співіснування, проф. Пайпс каже: „Я не вірю, що він можливий, навіть якщо б демократи прийшли до влади. Американці ніколи не будуть вірити совєтам, що вони цілковито змінять свій характер і поведінку.

А все це означає, що на початку 1987 року Америка і Совєтський Союз є в основному так далеко від себе, як завжди, і хотяй виглядає, що культурний, політичний, навіть стратегічний детант, ніби діє — але насправді його немає.

Політичні знавці твердять, що і президент, і генсек Ґорбачов, багато прикладають свого особистого впливу на переговори про контролю збросння. Це у великій мірі виявилося у Рейкявіку. Теж обидва вони бажають наступної конференції на вершинах, і вона може навіть відбутися, але годі сподіватися, що у наслідок того прийде до обмеження стратегічної зброї на більшу скалю.

Становище совєтського уряду відносно „мирної співпраці", детанту, повинно принести, — як це був висловився Брежнєв у 1973 році, — зміну у гльобальному відношенні мілітарної потуги в користь... — „світового соціялізму". Відношення Москви, до „головного ворога", як називають совєтські військовики — Америку, найкраще віддзеркалює число шпигунських випадків в Америці. Згідно із звітом директора ФБІ В. Вебстера, під сучасну пору в ЗСА діє більше совєтських шпигунів як будь-коли досі в історії.

Та які тільки події не заіснували б у світі, — твердить більшість політичних знавців, — детанту, тобто мирного співжиття між Америкою і Совєтським Союзом, у 1987 році, не можна сподіватися.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. СІЧ" ПЕРШУНОМ ТУРНІРУ „РАКЛЕНД"

В суботу, 10-го січня ц.р., у великій спортовій залі Ракленд коледжу в Ракленд, Н. Й., відбувся традиційний річний турнір копаного м'яча, в якому взяло участь 12 клюбів з кількох ліг Ню Джерзі і Ню Йорку. Змагання почалися круговою системою в трьох рівнорядних підгрупах, а після їх закінчення пройшли елімінаційні ігри і остаточно фінал за трофей чемпіона.

У своїй підгрупі „Ч. Січ" перемогла: Кларкставн СК 1:0, дружину Ракленд Коледжу 4:0, ремісувала з клюбом „Пан Ем" 0:0 і таким чином зайняла перше місце.

В елімінаційній рунді „Січовики" перемогли „Овшен Кавнті" С.К. 3:1 і цим самим дійшли до фіналу, в якому зустріли сильний італійський клюб „Лаціо", граючим тренером якого є відомий з кол. „Космосу" — Кіналія. В завзятому змагу „Ч. Січ" здобула заслужену перемогу — 1:0 і звання чемпіона та чашу турніру — 1987. Цією перемогою „Січовики" зреванжувалися „Лаціо" за минулорічну поразку 0:1 у фіналі цього ж турніру.

УСВТ „Ч.СІЧ" — ГАВЕЛЛ „КІКЕРС" С.К. 1:1

Після виснажливих змагань на турнірі „Ракленд", що закінчилися пізно увечорі, вже раненько наступного дня, в неділю 11-го січня ц.р., „Січовикам" простелився шлях до міста Говелл в південному Ню Джерзі, де наші футболісти відбули призначені одні із чотирьох залеглі першенські змагання І-ої дивізії Ґарден Стейт Ліги.

Суперником „Ч. Січі" був сильний місцевий клюб „Кікерс", в складі якого виступає ряд колишніх професійних футболістів з клюбів НАСЛ. Сильний вітер з Атлянтійського океану дуже ускладнював гру обидвом дружинам і особливо досить втомленим змагунам „Ч. Січі". Все таки „Січовики" виявилися „хоробрими бійцями", вони не тільки володіли ініціятивою, але і вели 1:0, що його з гарної акції нашого нападу здобув Торій.

На жаль, в звітовій грі не дописав головний суддя, який не тільки кривдив наших футболістів своїми рішеннями, але в кінцевій стадії замість вільного, призначив карний стріл, а якого господарі вирівняли вислід 1:1 і цим самим здобули не заслужено одну точку. Після закінчення цих змагань суддя признався до помилки, але вже було запізно і наші футболісти повернули додому тільки з одною точкою.

Склад „Ч. Січі": Хамуляк, Ромійо, Сабрій, Торій, Фанґ, Каміка, А. Бакун, Ю. Ґбур, Чижович, д-р В. Бакун, Стівенсон, Б. Ґбур, Я. Твардовський. Провідник Володимир Бакун.

ВІДБИВАНКА

УСВТ „Ч. Січ", єдина українська жіноча відбиванкова дружина в ЗСА, що продовжує репрезнтувати українське ім'я в „А" клясі Відбиванкової Асоціяції Америки. В неділю, 11-го січня ц.р., „Ч. Січ" відбула подорож до Бронксвілу в Ню Йорку, де в спортовій залі Конкордія коледжу була учасником чергового турніру ЮСВБА, в якому змагалося разом 10 дружин з чотирьох стейтів східньої Америки.

В першій підгрупі в якій змагалася „Ч. Січ" виступали такі відомі відбиванкові дружини: Сайнт Джонс В.К., Ню Гейвен В. К., Морнінгсайд Гайтс В. К. і Давнстейт. В другій підгрупі були: Скайвокерс В. К., Ню Джерзі В. К., Олд Колоніял В. К. (Пенсильванія), дружина Нюйоркського університету і Рінгвуд В. К.

Після закінчення змагань у підгрупах відбулися півфінальні і остаточно фінальні змагання за першенство турніру, до якого дійшли Скайвокерс В. К. і Ню Джерзі В. К. „Ч. Січ" перемогла дружину „Довнстейт" — 15:11, 15:6, ремісувала в Ню Гейвен — 15:9, 11:15 і „Сайнт Джовс" — 15:12, 9:15, зазнала поразки з клюбом „Морнінгсайд" — 12:15, 13:15 і у висліді здобула спільне з клюбом Ню Гейвен друге місце в підгрупі.

У кваліфікаційному сеті за вхід до півфіналу щасливішими були спортовки з Ню Гейвену, які вибороли перемогу 16:14 і цим самим елімінували нашу дружину від дальших ігор. Склад „Ч. Січі": С. Гейлі-Моравська, М. Панько, Л. Ґутрій, Дж. Май, Д. Маркус, С. Лопатовська, М. Вашкевич.

АМЕРИКАНСЬКА ПРЕСА ПРО ОСЯГИ УКРАЇНСЬКИХ СПОРТОВЦІВ

У недільному додатку щоденника „Нюарк Стар Леджер" — „Ліжуер" з 11-го січня ц.р., була поміщена, під наголовком „Кінгс Ґамбіт" шахова гра найвизначнішого шахіста УСВТ „Ч. Січ", чемпіона УСЦАК д-ра Ореста Поповича з шахістом Крис Чабрісом, що відбулися в Ню Джерзі. Цю шахову партію, що її виграв наш шахіст, як подано в замітці, вирізнили грою 1986 року.

***

Газета „Нюз — рекорд", що виходить в Мейплвуді і Савт Орандж, Н. Дж., з 23-го грудня 1986 року присвятила цілу сторінку дружині копаного м'яча середньої школи Коламбія в Мейплвуді, тренером якої є довголітній член УСВТ „Ч. Січ". Поруч світлин найкращих змагунів, серед яких є вже молодший Євген Чижович, є теж світлина тренера Євгена Чижовича разом з Фредом Сісборо (тренер Вест Орандж). Обидвох вибрали тренерами 1986 року. В нотатці відмічено, що дружина Чижовича здобула найкращий рекорд в своїй історії — 19:2, здобула — вдев'яте за порядком-чемпіонат так. зв. „Айрон Гілс Конференції". Шість змагунів дружини були вибрані до еліти найкрищих в Ню Джерзі — „Ол-Стейт", двох футболістів вибрали „Ол-Амерікен" між середньошкільниками.

***

„Нюарк Стар Леджер" з 28-го листопада 1986 року відмітила змагунку жіночої відбиванкової дружини УСВТ „Ч. Січ" Меланію Панько з Мейплувуду, Н. Дж., яка теж на протязі чотирьох років у часі своїх студій виступала в дружині університету Дрексель в Пенсильванії. Автор замітки Джім Гічкок відмітив, що завдяки Меланії ця університетська дружина вперше в своїй історії здобула чемпіонат „Конференції Східнього Побережжя". Її вибрали змагункою 1986 року та назвали найкращою в ЗСА між студентками, що володіє сервами в середньому 1.33 в одній грі. Багато місця для Меланії присвятила газета університету Дрексель „Ді Тріянгл" з 21-го листопада минулого року.

В. ІВАНЧУК СТАВ ЧЕМПІОНОМ ЕВРОПИ

Згідно з пресовим повідомленням, в місті Ґронінгені в Голляндії закінчився 20-ий шаховий турнір юнаків Европи, в якому український юнак з Бережан, Україна, Василь Іванчук уже перед останньою рундою забезпечив собі звання чемпіона. З інших українських шахістів, що здобули цю велику почесть, були: Олег Романишин зі Львова (в 1973 році) і Олександер Чернин з Харкова (в 1980 році). Обидва після цього стали гросмайстрами.

В. Іванчук, один з найбільш талановитих шахістів у сучасній поневоленій Україні. В 1984 році він дебютував на світовій першості між юнаками молодшого віку і лише реміс в останній рунді відсунув його на 2-4 місця. В 1985 році виступав уже в чемпіонаті світу між старшими юнаками, але 15-річному Василеві вдалося здобути тільки четверте місце.

Здобувши тепер звання чемпіона Василь автоматично дістав звання міжнародного майстра. Це перший великий осяг українського спортовця на світовій арені в 1987 році. За його слідами підуть українські спортовці в інших ділянках. Українська вільна преса зобов'язана постійно відмічувати ці осяги, щоб їх не привласнювали собі в ім'я так зв. „дружби народів СССР" росіяни.

(от)

КОНВЕНЦІЯ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ партії, на якій буде найменований кандидат на президента у виборах 1988 року, відбудеться в Ню Орлінсі, Ла., 15-18 серпня. Так вирішив Крайовий комітет республіканців. На проведення конвенції претендували Ню Орлінс, Канзас Сити і Атланта. Атланта була відкинена, бо заля для конвенції повинна вміщувати не менш як 17,000 місць, а столиця Джорджії такої залі не має. При голосуванні, в якому взяло участь дев'ять членів крайового комітету, Ню Орлінс дістав шість голосів, Канзас Сити — три. Коментуючи цей вибір, голова крайового комітету Республіканської партії Френк Фаренкопф підкреслив, що „південь більше не є опорним пунктом демократів".

ПРИВІТ УВАН

В репортажі про 60-річчя Святослава Гординського п. н. „Людина на всі способи" („Свобода" з 10-го січня 1987 року) пропущено поміж вичисленими письмовими привітами, привіт від УВАН за підписами проф. Ярослава Білінського і проф. Василя Омельченко. — Ред.

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ ОКРУГИ ДІТРОЙТУ

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

у НЕДІЛЮ 22-го ЛЮТОГО 1987 р., о год. 3-ій по пол. в залі церкви св. Йосафата у Воррен при 26401 вул. св. Йосафата

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делеґати, та по два делеґати наступних Відділів:

20, 75, 82, 94, 110, 146, 165, 167, 174, 175, 183, 235, 292, 302, 303, 309, 341, 463, 504 і 506.

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

ПРОГРАМА НАРАД:

1. Відкриття і схвалення порядку нарад;
2. Ствердження правосильности зборів;
3. Вибір Президії;
4. Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів;
5. Звіти Уступаючої Управи і Контрольної Комісії;
6. Слово д-ра ІВАНА ФЛИСА — головного предсідника УНС
7. Дискусія над звітами;
8. Уділення абсолюторії уступаючій Управі;
9. Вибір нової Управи;
10. Пропозиції пляну праці на нову каденцію;
11. Внески і запити;
12. Закриття зборів.

У НАРАДАХ ВІЗЬМУТЬ УЧАСТЬ:

Д-р ІВАН ФЛИС — головний предсідник УНС

РОМАН ТАТАРСЬКИЙ — головний радний УНС

За Управу Округи:

Роман Татарський, голова — *Роман Лазарчук*, секретар
Василь Папіж, прес.-референт — *Ярослав Базюк*, касир